

Ο μὴ ἀλατισμένος ἐνθ' ἄν.: Φαγεῖν ἀνάλιστον Τραπ. Συγών. ἀναλάτιστος I, ἀνάλατος A I, ἄναλος. Π. ἀνάλιν, ἀνάριτιν.

ἀναλλαγὰδιν τό, Πόντ. (Κερασ.) ἀναλλαγὰδ' Πόντ. ('Αμισ. Ἀργυρόπ. Ἰμερ. Κοτύωρ. Κρώμν. Σάντ. Τραπ. Τροτ. Χαλδ. κ. ἄ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀναλλάζω.

1) Ἐνδυμασία καλή καὶ πολυτελής, τὴν ὁποίαν ἐνδύομαι κατὰ τὰς ἐορτὰς ἐνθ' ἄν.: Ἡ δεῖνα ἐφόρεσεν τ' ἀναλλαγὰδ' ἔς ἐνθ' ἄν. || Γνωμ.

Ο ἐφτωχὸν ὁπότεν κ' εἶσ' φορεῖ τ' ἀναλλαγὰδ' ἔς ἐφτωχὸς στερούμενος καθημερινῆς ἐνδυμασίας ἀναγκάζεται νὰ φορῇ τὴν ἐορτάσιμον ἐνδυμασίαν (του) Κοτύωρ. Ἰμ. ||

Τὴν ἐγαπῶ φορεῖ σακκίν, τὴνὰν κ' θέλω ροῦχον, τὴνὰν κ' καταδέχουμαι φορεῖ τ' ἀναλλαγὰδ' Κρώμν.

Ὁλ' θὰ φοροῦν καὶ λάσκουνταν ἔς σὸν κόσμον χαρεμένα καὶ τ' ἐμὰ τ' ἀναλλαγὰδ' ἔς σὸ σαντούχ' κλειδωμένα (σαντούχ' = σεντούκι) Σάντ. Πβ. ἀλλάι A 8. 2) Πολυτελής ἱερατικὴ ἐνδυμασία Πόντ. (Τραπ.): Ἐφόρεσεν ὁ ποπλᾶς τ' ἀναλλαγὰδ'. Πβ. ἀλλάγῃ 5 β.

ἀναλλαγῇ ἡ, ἀμάρτ. ἀναλλαῖ Νίσυρ. Ἐκ τοῦ ρ. ἀναλλάζω.

Ἡ τῶν ἐνδυμάτων ἀλλαγῇ: Φρ. Κακὴ ἀναλλαῖ νὰ σοῦ ῥθῇ! (νὰ πενθηφορήσῃς! Ἀρὰ πρὸς γυναῖκα, ἡ ὁποία ἔχει ἄνδρα ἢ τέκνα εἰς τὴν ξενιτείαν).

ἀναλλαγιά ἡ, Ἡπ. κ. ἄ. — ΧΧρηστοβασ. Διηγ. ξενιτ. 26 — Λεξ. Δημητρ. ἀναλλαῖα Εὐβ. (Στρόπον.) Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀνάλλαγος.

Τὸ νὰ μὴ ἀλλάξῃ τις ροῦχα ἐσωτερικά, ἀσπρόρρουχα ἐνθ' ἄν.: Θὰ τὸ φάῃ τ' αὐτοχὸ ἡ ἀναλλαγιά ΧΧρηστοβασ. ἐνθ' ἄν. Δὲν ἐπλυναμι κ' τὰ φαῖ ἡ ἀναλλαῖα τοῦτα τὰ πιδιὰ Στρόπον. Οὐλα τ' ἄλλα βασιεῖοντι, ἡ ἀναλλαῖα δὲ βασιεῖετι Αἰτωλ. Πέθανι ἡ γ'ναῖκα τ' κ' τὸν ἐφαῖ ἡ ἀναλλαῖα αὐτόθ. || Φρ. Τὸν τρώει ἡ ἀναλλαγιά κ' ἡ ψεῖρα (ἐπὶ τοῦ ρυπαροῦ) Λεξ. Δημητρ. Συγών. ἀναλλαγίλα 2, ἀναλλαξιά.

ἀναλλαγίλα ἡ, Πελοπν. (Κλουτσίνοχ. Λάστ. κ. ἄ.) ἀναλλαῖλα Πελοπν. (Βούρβουρ.) ἀναγία Τσακων.

Ἐκ τοῦ οὐς. ἀναλλαγιά καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ίλα. Τὸ ἀναγία ἐκ τοῦ ἀνααγία κατ' ἀποβολὴν τοῦ λ.

1) Ἡ κακὴ ὁσμὴ τῶν ἐσωρούχων, τὰ ὁποῖα φορεῖ κανεὶς πολὺν χρόνον χωρὶς νὰ τὰ ἀλλάξῃ Πελοπν. (Βούρβουρ.): Μυρίζ' ἀναλλαῖλας. 2) Ἀναλλαγιά, ὁ ἴδ., Πελοπν. (Κλουτσίνοχ. Λάστ. κ. ἄ.) Τσακων.: Κοίταξε πῶς εἶναι ἀπὸ τὴν ἀναλλαγίλα! (δηλ. ρυπαρὸς) Κλουτσίνοχ. Ἐψειρξάτσε ἀπὸ τὰν ἀναγία (ἐψείριασε κτλ.) Τσακων. Νε ἐφαῖτσε ἡ ἀναγία (τὸν ἔφαγε κτλ.) αὐτόθ.

ἀναλλαγίτης ὁ, Πελοπν. (Μάν.) κ. ἄ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀνάλλαγος καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ίτης.

Ὁ μεταξοσκώληξ ὅταν φθάσῃ εἰς τὸ τελευταῖον στάδιον τῶν μεταμορφώσεων, ὅτε δὲν ἀλλάζει πλέον μορφήν.

ἀνάλλαγμα τό, Πόντ. (Οἶν.) ἀνάλλαγμαν Πόντ. ('Αργυρόπ. Κερασ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀναλλάζω.

Περιορὴ ἐνδυμασίας καθαρᾶς ἢ πολυτελεστέρας.

ἀνάλλαγος ἐπιθ. ἀνάλλαχτος Κύπρ. Μεγίστ. Πόντ. (Κερασ. Τραπ.) — Λεξ. Πρω. Δημητρ. ἀνάλλαγος κοιν. ἀνάλλαγους βόρ. ιδιῶμ. ἀνάλλαος Ἀθῆν. Ἄνδρ. Λευκ. Πελοπν. (Βούρβουρ. Λακων. Μεσσ. Οἶν. Σουδεν.) Πόντ. (Σάντ.) Σύμ. κ. ἄ. ἀνάλλαους Εὐβ. (Στρόπον.) Θράκ. Μακεδ. Στερελλ. (Αἰτωλ.) κ. ἄ. ἀνάλλαγο Τσακων. ἀνάογο Τσακων. ἄλλαχτος Πελοπν. (Λακων.) Πόντ. (Τραπ.) ἄλλαγος Εὐβ. (Αὐλωνάρ. Κονίστρ.) Πελοπν. (Γαργαλ.) Πόντ. (Σάντ.) κ. ἄ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ οὐς. ἀλλάγῃ. Ἰδ. ΓΧα-τζιδ. ἐν Ἀθηνᾶ 28 (1916) Λεξικογρ. Ἀρχ. 20 κέξ. Ἡ λ. καὶ παρὰ Σομ. Τὸ ἀνάλλαχτος κατ' ἐπίδρασιν τοῦ ἀλλάχτος, δι' ὃ πβ. καὶ μεταγν. ἀνάλλακτος = ἀμετάβλητος, ἀναλλοίωτος. Οἱ τύπ. ἄλλαχτος καὶ ἄλλαγος ἄνευ συνθέσεως ὁ μὲν πρῶτος ἐκ τοῦ ἀλλάχτος, ὁ δὲ δεύτερος ἐκ τοῦ ἀλλάγῃ, εἰς τοὺς ὁποίους τὸ ἀρκτικὸν α προσέλαβε σημ. στερήσεως διὰ τοῦ ἀναβιβασμοῦ τοῦ τόνου. Ἰδ. ἀ- στερητ. 2 α.

A) Παθ. 1) Ὁ μὴ μεταβαλλόμενος, ἀμετάβλητος Λεξ. Δημητρ.: Τῶν ἀστεριῶν ὁ ἀνάλλαγος δρόμος. Ἐχει ἀνάλλαχτη γνώμη. 2) Ὁ μὴ ἀνταλλασσόμενος εἴτε ὁ μὴ δυνάμενος νὰ ἀνταλλαγῇ ἢ ὁ μὴ ἀνταλλαγεὶς Λεξ. Δημητρ.: Οἱ δραχμὲς μας κατάντησαν ἀνάλλαχτες. Λίρες ἀνάλλαχτες. Χιλιάριχο ἀνάλλαγο. 3) Ὁ μὴ ἀλλαγεὶς, ὁ μὴ ἀντικατασταθεὶς Πόντ. (Κερασ.) κ. ἄ. — ('Εβδομαδ. Τύπ. 1 Ἰουλίου 1934) — Λεξ. Δημητρ.: Ἀφῆσες τὸ νερὸ τῶν λουλουδιῶν ἀνάλλαχτο Λεξ. Δημητρ. Πετάξαμε ἀποπάνου μας τὰ βρόμικα ἀσπρόρρουχα ποῦ φορούσαμε ἀνάλλαγα τόσες μέρες ('Εβδομαδ. Τύπ. ἐνθ' ἄν.)

B) Ἐνεργ. 1) Ὁ μὴ ἀλλάξας τὰ ἐσώρρουχά του κοιν. καὶ Πόντ. (Τραπ.): Εἶμαι δέκα μέρες ἀνάλλαγος. Ἐχω καιρὸ ἄλουστος κ' ἀνάλλαγος. Μετάλαβε τὸ παιδί ἀνάλλαγο κοιν. Ἀλλαχτος ἐπῆεν ἔς σὴν ἐγκλησίαν Τραπ. Ἐχον θυὸ βδουμάδης ἀνάλλαους Αἰτωλ. Στρόπον. β) Ἀκάθαρτος, ρυπαρὸς Θεσσ. (Ζαγορ.) Πελοπν. (Γορτυν.): Βρὲ ἀνάλλαγε! (ὕβριστικῶς) Γορτυν. 2) Ὁ μὴ ἐνδυθεὶς ἐορτάσιμον ἐνδυμασίαν, λαμπρὰν στολὴν κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ. Σάντ. Τραπ.): Πάει ἔς τὸ γάμο - ἔς τὴν ἐκκλησίαν ἀνάλλαγος κοιν. Ἀνάλλαχτος ἐπῆεν ἔς σὴν χαρὰν Τραπ. || Ἰμ.

Ἀνάλλαγη κ' ἀχτένιστη καὶ μαυροφορεμένη νὰ σὲ γνωρίσ' ἡ μάνα σου πῶς ἔρχεσαι θλιμμένη Κρήτ.

Παιδιά μ', γιατί εἶσ' ἀνάλλαγα, γιατί εἶστε λερωμένα; Πελοπν. (Φεν.)

Κόρη μ', γιατί εἶσ' ἀνάλλα κ' λιρουνφορεμένη; Αἰτωλ.

Ὡραῖος εἶσ' ἀνάλλαγος, λεβέντης ἀλλαμένος, καὶ ὄντες βαρεοστολιστῆς, σὰν ἄγγελος γραμμένος (γαμήλιον) Λευκ.

Ν' ἀλλάξουν οἱ ἀνάλλαχτες τὰ πρὰ καλὰ τους ροῦχα Μεγίστ.

Ἀνάλλαχτην τὴν ἤθελα κ' ἀνάλλαχτην τὴν πῆρα Κύπρ. Ἀντίθ. ἀλλαμένος ἢ ἀλλασμένος (ἰδ. ἀλλάζω A 3 β). 3) Ὁ μὴ ἔχων ἄλλην ἐνδυμασίαν ἐκτὸς ἐκείνης, τὴν ὁποίαν φορεῖ Μακεδ. Πελοπν.

ἀναλλάζω Πόντ. ('Αμισ. Ἰμερ. Κερασ. Κοτύωρ. Κρώμν. Οἶν. Ὁφ. Σάντ. Σούρμ. Τραπ. Χαλδ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀνὰ καὶ τοῦ ρ. ἀλλάζω.

1) Ἀποβάλλω τὰ ρυπαρὰ ἐσώρρουχα καὶ ἐνδύομαι καθαρά Πόντ. ('Αμισ. Οἶν.): Ἐνέλλαξε τὰ λώματ' αὐτ' Ἀμισ. Ἀπὸ πότε κ' ἐνέλλαξες; Οἶν. Συγών. ἀλλάζω A 3 β.

β) Ἀντικαθιστῶ τὰ καθημερινὰ ἐνδύματα διὰ ἐορτασίων καὶ λαμπρῶν Πόντ. ('Αμισ. Ἰμερ. Κερασ. Κοτύωρ.

Οἶν. Ὁφ. Σάντ. Σούρμ. Τραπ. Χαλδ.) : Φρ. Ἐνέλλαξεν ἀσ' σὰ νύδα ὥς τὴν κορυφὴν (ἐστολίσθη τελείως) Κερασ. Ἐφόρεσεν κ' ἐνέλλαξεν (συνών. τῇ προηγουμένῃ) Τραπ. Χαλδ. Ἐλούσεν κ' ἐνέλλαξεν Κοτύωρ. || Φρ. Ἐνέλλαξεν ἡ νύφε (ἐφόρεσε τὴν γαμήλιον περιβολὴν) Χαλδ. || Γνωμ. Πῆ 'κ' εἶδ' ἀναλλάξ' (ὅποιος δὲν ἔχει ἀναλλάζει. Ἐπὶ πτωχοῦ ἀναγκαζομένου δι' ἔλλειψιν καθημερινῆς ἐνδυμασίας νὰ φορῇ ἐνδύματα φυλαττόμενα δι' ἐορτασίμους ἡμέρας) Σάντ. || Αἰνιγμ.

Ξερὴ νυφίτσα, κόκκινος, ξερὴ κι ἀναλλαγμέντσα (τὸ κόκκινο πιπτερί. ἀναλλαγμέντσα ἀντὶ ἀναλλαγμέντσα = ἀναλλαγμένη) Κρώμν. || Ἄσμ.

Ἄσπρα φορεῖς, ἄσπρ' ἀναλλάεις, ἄσπρον ἐν τὸ καρδόπο σ', ἄς ἔξερα ποῖον παλληκάρ' θὰ κεῖται ἀπὸς 'ς σὸ ψόπο σ' (καρδόπον = καρδούλλα, ἀπὸς = μέσα, ψόπον = ψυχούλλα) Τραπ.

Καὶ γὰρ χαρὰν ἂν ἔρδεσαι, χρυσὰ ἄς ἀναλλάξω, κι ἀπὸ λύπης κι ἂν ἔρδεσαι, πικραναλλαγμέντσα (ἂν ἔρχεσαι διὰ γάμον, ἄς ἐνδυθῶ εἰς τὰ χρυσὰ, καὶ ἂν ἔρχεσαι φέρων λυπηρὰν ἀγγελίαν θανάτου, ἄς ἐνδυθῶ πένθιμα) Χαλδ.

'Σ σὴν ξενιτείαν π' ἀχπάδκεται μαυροφορεῖ καὶ πάγει, μαῦρα φορεῖ, μαῦρ' ἀναλλάξ', μαῦρον ἐν' ἡ καρδιά 'τ', 'πεκεῖ ἀδὰ πῆ κλώδκεται τὰ ἄσπρα φορεμένους, ἄσπρα φορεῖ, ἄσπρ' ἀναλλάξ', τὰ ἄσπρα κουμπᾶγμένους (ἀχπάδκεται = ξεκινεῖ διὰ νὰ πάγη, 'πεκεῖ ἀδὰ = ἀπεκεῖ ἐδῶ, κλώδκεται = ἐπιστρέφει, κουμπᾶγμένους = κουμπωμένος) Χαλδ.

Κορ'τζόπον, φόρ' κι ἀνάλλαξον κι ἄς πάμε 'ς σὰ χαράντας (κορ'τζόπον = κοριτσάκι, 'ς σὰ χαράντας = 'ς τοὺς γάμους) Ἱμερ.

Ἀνάθεμα τῇ μάννα σου τὴν τσουναν, τὴν Ἐβραύσαν, 'κ' ἐφέκε με νὰ 'λέπω σε μιὰν ἀναλλαγμέντσαν (τσούναν = σκύλλαν) Σάντ. γ) Ἐνδύομαι τὰ λειτουργικὰ ἄμφια, ἐπὶ ἱερέως Πόντ. (Τραπ. Χαλδ. κ. ἀ.) : Ὁ ποππᾶς ἀναλλάξ'. Συνών. ἀλλάξω Α3 γ. 2) Ἀμτβ. μεταβάλλομαι, ἀλλοιοῦμαι Πόντ. (Τραπ.) : Ἐνέλλαξεν τὸ χρῶμαν ἀτ'. Συνών. ἀλλάξω Β1.

ἀναλλάι τό, Πόντ. (Τραπ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀνὰ καὶ τοῦ οὐσ. ἀλλάι.

Πομπή, συνοδεία πολλῶν ἀνθρώπων μὲ ἐνδυμασίας ἐορτασίμους : Ὁλον τ' ἀναλλάι ἐπῆεν 'ς σὴ χαρὰν (εἰς τὸν γάμον). Συνών. ἀλλάι Α7.

ἀναλλαξιά ἡ, πολλαχ.

Ἐκ τοῦ στερετ. ἀ- καὶ τοῦ οὐσ. ἀλλάξι.

Τὸ νὰ μὴ ἀλλάξῃ τις ἐσώρρουχα ἐνθ' ἀν. : Βρομάει καὶ ζέχνει ἀπὸ τὴν ἀναλλαξιά Λεξ. Δημοτ. || Ποίημ.

Μὴν πῆτε πῶς ἀπέθανε, τί μ' ἔχει μοναχό της,

νὰ πῆτε ὅτι σὰς λέρωσεν ἡ ἀναλλαξιά κι ὁ κοῦρος

ΚΚρυστάλλ. Ἔργα 2,48. Συνών. ἀναλλαγιά, ἀναλλαγίλα 2.

ἀνάλλωμα τό, Ἀντικύθ. Δ.Κρήτ. ἀνέλλωμα Ἀντικύθ. Α.Κρήτ. ἠέλλωμα Κρήτ. (Σητ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀναλλώνω.

1) Πολιτικὴ ἀνωμαλία, ταραχὴ ἐνθ' ἀν. : Ἐκουστήκανε τ' ἀνέλλωματα καὶ σηκώθηκε ἡ ἐπανάστασι Α.Κρήτ. Συνών. ἀναλλωμή, ἀναλλωμός, ἀνάλλωσι. β) Ἐπανάστασις ἐνθ' ἀν. : Τ' ἀναλλώματα τοῦ 1821 Δ.Κρήτ. Θά 'χωμε γρήγορα ἀνέλωματα Α.Κρήτ. Συνών. ἀναλλωμή, ἀναλλωμός. 2) Δαιμονικὴ ἐπήρεια Α.Κρήτ. : Ἀνέλλωμα τοῦ 'ρθε τοῦ κακορρίζικου. Ἀνέλλωμα νὰ σοῦ 'ρθῃ - νὰ σὲ

πιάσῃ! (ἀραι). Ἀνέλλωμένε! (δαιμονόπληκτε!) 3) Μαγικὴ ἐπήρεια, μαγικὸν τέχνασμα Α.Κρήτ. : Ἀνέλλωμάτ' ἔχουνε 'κεινουγὲ τ' ἀδροῦνον καωμένα καὶ δὲ μονοιάζουνε ('κεινουγὲ = ἐκείνου). Συνών. μάγια.

ἀναλλωμή ἡ, ἀμάρτ. ἀνέλλωμή Α.Κρήτ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀναλλώνω.

Ἀνάλλωμα 1 καὶ 1 β, ὁ ἰδ.

ἀναλλωμός ὁ, Δ.Κρήτ. ἀνέλλωμός Α.Κρήτ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀναλλώνω.

Ἀνάλλωμα 1 καὶ 1 β, ὁ ἰδ.

ἀναλλώνω Δ.Κρήτ. ἀνέλλώνω Α.Κρήτ. ἠέλλώνω Α.Κρήτ. (Σητ.)

Ἐκ τοῦ μεσν. ἐπιθ. ἀναλλος ἐπὶ πραγμάτων τεταραγμένων, ἄνω κάτω εὐρισκομένων. Πβ. Εὐσταθ. Ἰλ. 1000, 31 «διὰ τὸ μικρὸν ὅσον ἀφυπνισθέντα τὸν Δία μέλλειν ἀναλλα τὰ πάντα ποιεῖν» καὶ Ορυσκ. 323,10 «ἐπεὶ δὲ καὶ εἰς χεῖρας τὸ γράμμα λάβοιμι καὶ ἀναπτύξας διέλθοιμι, γίνεται μοι κατὰ τὴν παροιμίαν ἀναλλα τὰ τοῦ πράγματος».

1) Διαταράττω τὴν τάξιν πραγμάτων, κάμνω ἄνω κάτω : Ἀναλλώνω τὰ κουθιά (κουτιά). Συνών. ἀνακατένω Α3, ἀνακατώνω Α3. 2) Προξενῶ ταραχὴν καὶ σύγχυσιν εἰς τινα : Ἀνέλλώνω τὰ ὀζά-τσοὶ μέλισσες. Οἱ -ῖ- ὄρθες ἀνέλλώνουνε τὸ βοῦν, ἐκεῖα ποῦ τρώει τοῦ σκορποῦν τ' ἄχερα. Ἀσ' τα 'κειὰ ποῦ βόσκουσαι τὰ ὀζά, μὴ βά' νὰ τὰ νελλώσης. β) Κάμνω τι νὰ ἀπομακρυνθῇ, ἀποδιώκω : Ἀνέλλωσε ἀποκὲ το' ὄρθες νὰ μὴ δοῦνε 'ς τὸ γῆπο. Ἐνέλλωσες τὸ μουσκάρι καὶ δὲν ἐπόφας τ' ἄχερα.

3) Προξενῶ ἐνόχλησιν, ταράττω, ἐνοχλῶ : Ἐνέλλωσες μ' ἀπὸν τὸν ὕπνο μου - τὴ γουβέδα μου. Ἐνέλλωσες τονε καὶ γὰ 'κειονὰ δὲν ἤκαμε καλὰ τὴ δουλειά. Μὸς πιάσω τὴ δουλειά μου, ἔρχεται καὶ μὲ νελλώνει (μὸς = μόλις). Ἐνέλλωθηκε καὶ δὲν ἔχει ὄρεξι. 4) Βλάπτω, ἐπὶ φαντασμάτων : Οἱ ἔξ' ἀποπὰ τὸ νελλώσανε τὸ κακορρίζικο τὸ κωπέλλι μας. Ἀνέλλωμένος εἶναι ὁ δεῖνα. Πβ. ἀναγκεύω Β4.

ἀνάλλωσι ἡ, Ἀντικύθ. Δ.Κρήτ. ἀνέλλωσι Α.Κρήτ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀναλλώνω.

1) Πολιτικὴ ἀνωμαλία, ταραχὴ ἐνθ' ἀν. Συνών. ἀνάλλωμα 1, ἀναλλωμή, ἀναλλωμός. 2) Ἐνόχλησις Α.Κρήτ.

ἀναλογεῖο τό, Κρήτ. (Μονοφάτσ. κ. ἀ.) Σύμ. — Λεξ. Ἡπίτ. ἀναλοεῖο Σύμ. ἀναλογεῖο Θράκ. Ἰων.(Κρήν.) Κάσ. Κρήτ. Χίος ἀναλαγειὸ Ἡπ. ἀνελογεῖο Κρήτ. ἀλληλονγειὸ Θήρ. ἀλλογειὸ Κίμωλ. ἀναλογεῖος ὁ, Κύθν. ἀναλαγειὸς Ἡπ. ἀνιλέους Σάμ. ἀλλαγειὸς Ἡπ. ἀλλογειὸς Ἄμοργ. Σίφν.

Ἐκ τοῦ μεταγν. οὐσ. ἀναλογεῖον. Τὸ ἀναλογεῖο καὶ παρὰ Βλάχ. Ὁ τύπ. ἀλληλουγειὸ ἐκ παρετυμ. πρὸς τὴν λ. ἀλληλοῦα συχνάκις ἀκουομένην ἐν τῇ ἐκκλησιαστικῇ ἀκολουθίᾳ ἀπὸ τοῦ μέρους, ὅπου στέκουν οἱ ψάλται. Οἱ τύπ. ἀλλογειὸς, ἀλλαγειὸς καὶ ἀλλογειὸς καθ' ἀπλολογίαν. Τὸ ἀνιλέους ἐκ τοῦ *ἀνελέος < *ἀναλόγειος.

1) Ξύλινος ὀκρίβας, πολυγωνικὸς ἢ στρογγυλὸς ἢ ἄλλου σχήματος, ἀρκετὰ ὑψηλός, εὐχρηστος εἰς τοὺς ναοὺς, ὁ ὅποιος μένει σταθερῶς εἰς τὸ μέρος ὅπου στέκουν οἱ ψάλται καὶ ἐπὶ τοῦ ὁποίου τίθενται τὰ πρὸς χρῆσιν τούτων ἱερὰ βιβλία ἐνθ' ἀν. : Γνωμ. Ὁ ἀλλογειὸς εἶναι σκολεῖο (διότι διδάσκονται πολλὰ τὰ βοηθοῦντα τοὺς ψάλτας παιδία) Σίφν. || Ἄσμ.

